

Povestea unei prietenii

Era pe atunci primăvară. Vântul ducea miresme de violete și toporași peste dealurile și câmpiile înverzite.

Din brazda neagră de pământ arat în care erau semănate boabe de porumb, a încolțit păpușoiul. A plouat, a fost soare, iarăși au căzut ploi și păpușoiul a crescut în câteva zile înăltuț. Era verde, viguros de-ți era mai mare dragul să-l privești.

Într-o zi mai însorită, în apropierea lui a răsărit și un fir de bună-dimineața. Cu sfială a scos capul din pământ și a început încetișor să crească. Însă zilele treceau și bună-dimineața nu izbutea deloc să se înalțe. Era tare firavă, sărmana. A încercat de mai multe ori să se ridice spre lumină, dar totul era în zadar. Slăbuț cum era, cădea de fiecare dată pe pământ, neizbutind să se înalțe spre cer.

Păpușoiul a văzut-o azi, a văzut-o mâine și i s-a făcut milă de ea și i-a spus să se înfășoare de tulpina lui și împreună să se înalțe spre lumină.

Mult s-a bucurat bună-dimineața și nu știa cum să-i mulțumească (pesemne că i-a auzit Dumnezeu rugăciunile și a văzut necazul ei).

Așa a început prietenia între păpușoi și bună-dimineața. Și au crescut împreună și au trăit în bună-înțelegere, ca doi frați, ridicându-se spre cer.

Pe la mijlocul verii păpușoiul se făcuse înalt de nu se mai vedea omul din el. Bună-dimineața crescuse și ea înăltuță și grațioasă, iar pe la începutul lui iulie înflorise. Îl împodobise pe păpușoi cu multe cupe de flori în nuanțe gingașe de albastru. Era tare bucuroasă că în felul acesta își putea arăta recunoștința că i-a salvat viața. Iar păpușoiul era bucuros că i-a înfrumusețat viața.

Și așa au trăit toată vara fericiți, în pace. Au mai trecut peste ei și vânturi și furtuni, dar prietenia lor a rămas neschimbată.

De la un timp vremea a început să se răcească. Ploile au devenit mai dese, iar soarele își dădea căldura cu tot mai multă zgârcenie. Venise toamna. Păpușoiul se schimbuse. Pe zi ce trecea se făcea tot mai palid și se usca pe picioare. „Vai, s-a îmbolnăvit prietenul meu” se gândea înfiorată bună-dimineața.

- Am îmbătrânit și vremea morții mele s-a apropiat. Cred că în curând va trebui să ne despărțim...

Bună-dimineața nu-i luă în seamă vorbele și încerca în tot felul să-l mângâie. Își înmulți numărul florilor, își spori mireasma și gingășia, chemă fluturii și albinele ca să-l înveselească, dar totul a fost în zadar. Păpușoiul se ofilea și îngălbenea tot mai mult, devenind auriu.

Bătrânul păpușoi se înduioșa când o vedea pe prietena lui cât se străduia să-i facă viața mai frumoasă, dar se frământa ce va face ea după ce el nu va mai fi.

Într-o zi în lanul de porumb se făcu forfotă mare. Venise timpul secerișului. Din depărtare se auzeau hârșăituri de seceră.

- Mi s-a apropiat sfârșitul, zicea păpușoiul. Secera morții mă caută, dar tu trebuie să te salvezi de la moarte. De acum ești puternică și te vei descurca și singură. Dă-te jos de pe mine. Te rog, salvează-te.

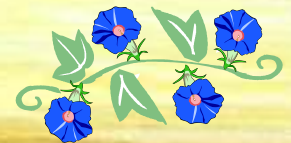
Dar bună-dimineața nici nu vroia să audă și îi răspunse hotărât:

- Nu plec, dragul meu prieten. Ori împreună vom trăi, ori împreună vom muri. Altfel nu se poate!

În acel moment o seceră s-a apropiat de tulpina păpușoiului. Bună-dimineața a văzut-o și l-a îmbrățișat și mai strâns pe prietenul ei, păpușoiul. Într-o clipă cei doi au fost tăiați și aruncați într-un snop mai mare.

Un copil s-a aplecat și a ridicat păpușoiul plin de flori albastre, iar între pănușe a găsit trei știuleți mari și galbeni ca aurul.

O prietenie ca să fie adevărată trebuie să fie dezinteresată, să te ajute să te înalți spre Lumină, să te ajute să te ridici de câte ori cazi, și, în cele din urmă, să dăinuiească până la moarte și până dincolo de moarte, în ceruri.

“Purtați sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos.”

Galateni 6,2